

Saitos Lajos

Fenn a hegyen

„És megnémult az érc.
Csupán a tornya áll.
Üres a hegy, bár nyüzsög,
mint szerveinkben a halál.
(Takáts Gyula: *Csak így*)

1.

Kinn aludtam a hegyen
Isten szabad ege alatt
a Hold és a csillagok
világítottak csak nekem
éccaka minden közelebb
Csu Fu jutott eszembe
földi mása alteregoja
Takáts Gyula a Bece-
hegyi költő és kertész
éccaka minden közelebb
fényleni – társalogni
a teremtővel s imádkozni
majd egy miccenésre
egy szempillantás alatt
ki imént még óriás volt
itt – léssen parány is...!

2.

(*Csu Fu megtalált enigmája*)

Ha semmid sincsen, úgy kiálts,
mint akinek halottja van;
ha mindened megvan,
az öröm ünnepén is hallgass!

Ne egyél...

„ne olvass ódákat, fiam,
olvasd a menetrendeket...”
(Hans Magnus Enzensberger:
felsősök olvasókönyvébe)
Garai Gábor fordítása

Ne egyél zacskós ételt
mindegyik tasakban
egy-egy halhorog
van el- és belerejtve
amire ha ráharapsz
majd húzzák és vonják
mint a pecát pörgetik
hamis emberhalász-kezek
megfélemlítenek kifárasztanak
máris közjük valónak hisznek
és tudnak – ne egyél zacskós
ételt s *szórd szét kincseid*
légy önmagad fiam
legyél bio-ember...!

Üzenet haza

Itt az óceán partján
minden csupa homok
vízfodor napsütés
és felhőfoslány – –
sehol egy bélyegcspike
mi haza üzenetet vinne!

Ember és a Hold

A hajnali telihold bezseblámpáz a függönyön át szobádba bezörömböl, mint az ÁVÓ-s aki a szomszéd emberért jött de nálatok verte az ablakot mint aki kutakodik utánad miért nem alszol már öreg – mondaná a Hold... pedig te voltál, aki éveken át figyelted, lestél rá, mikor együtt állt az esthajnallal... együttálló ölelésben, ölelkező közelségben, most meg álmatlanul nézitek egymást másik az egyiket – *egyiket a másik...!*

Pestnél a Duna

Pestnél a Duna gyakran kiöntött s eláztatta akkor a szántókat irtásföldeket se aratni se halászni nem tudtak a pestiek s gondoltak egy nagyot gátat szabnak építenek a Dunának ezen oldalán ami oly masszívnak sikerült akár emelhetnének reá házat így is lett s megépült a parlament az ország

Ősrégészet

Majd amikor a jövő ősrégészei kiássák városunkat a hegyomladékból s vezetékeket – drótokat találnak a falakban majd elképedve összenéznek: ugyan mit is akarhattak ük-ükeink/köbükieink ezekkel a huzalokkal csak nem megdrótozni/összekötözni a falakat – vélekedtek nagy okosan hiszen nekik a világ világossága Nap – Hold – csillagok által ingyenes s nem mint a valamikori harmadik évezred emberének: így akarták tán a villámot utánozni világítani – s netalán delejezni ménkűsok huzalokkal a Napot!

háza a város ékszerdoboz a Isten iránti hálából tele-tömjéneztek mígnem tele-politizálták termeit és a csúcs-toronyra hol csillagot raktak díszül hol meg leverték róla mint ajtóról „rozsdás” lakatot... s a víz meg mit sem sejtéssel kavargott/hömpölygött tova de már a budai partot nyaldosta ha éppen nyaldosta...!